

HỒI THỨ TÁM MƯƠI HAI
DẠ CHIẾN TRÊN SA MẠC

Tiếng truyền văng vẳng từ phía trước lớn dần, ngang qua bọn Trầm Lăng rồi kéo dài tuốt ra sau, cuối cùng đoàn lạc đà dừng hẳn lại.

Hùng Miêu Nhi và Trầm Lăng vẫn bị để yên, mãi một lúc sau thật lâu mới có người khiêng xuống. Lúc bấy giờ dinh trại huy hoàng lộng lẫy của Khoái Lạc Vương đã dựng xong rồi. Chung quanh có nhiều trại nhỏ nhỏ, bọn hán tử đem Trầm Lăng và Hùng Miêu Nhi vào một trong những căn trại nhỏ đó.

Trong căn trại này để khá nhiều đồ vật y như một cái kho và Chu Thất Thất đã nằm chèo queo trong đó tự bao giờ.

Phía bên trái là Vương lân Hoa. Họ nhìn nhau bằng tia mắt hỏi han chứ không nói.

Thật lâu, Vương lân Hoa khẽ thở dài :

- Trầm Lăng, anh đừng trách tôi nhé, đây không phải là tôi có ý muốn như thế đâu!

Trầm Lăng mỉm cười :

- Ai trách gì anh đâu ?

Wương lân Hoa nói :

- Tuy cùng ngồi chung một bàn với Chu cô nương nhưng tôi không có điều chi vô lễ cả, đã vậy mà Chu cô nương trợn trừng nhìn tôi y như là muốn giết tôi đấy !

Hắn thở ra và nói tiếp :

- Bây giờ tôi mới nhận rõ sức oán hận của con người, bây giờ bắt gặp tia nhìn của Chu cô nương tôi bỗng nghe ớn lạnh !

Hùng Miêu Nhi gặng lại :

- Anh mà sợ cô ấy à ?

Wương lân Hoa nói :

- Tự nhiên tôi không nói là sợ cô ấy, tôi chỉ muốn nói đến những tia mắt oán hờn... tia mắt đó bất cứ nằm trên khuôn mặt của ai cũng đều dễ sợ cả !

Hùng Miêu Nhi gật gật đầu :

- Đúng, sức mạnh của hận thù đúng là một sức mạnh đáng sợ...

Vương Lâm Hoa nói :

- Hồi trước tôi chỉ nghe nói cái đáng sợ của sức mạnh tình yêu, bây giờ tôi thấy thêm sức mạnh của hận thù !

Thình lình bên ngoài có tiếng nói theo :

- Đúng, trên đời này nếu muốn nói đến lực lượng mạnh nhất thì phải nói đến hận thù .

Giọng nói thật sắc như dao, nhưng khi bước vào, vẻ mặt của Bạch Phi Phi lại tươi như hoa nở. Y như câu nói vừa rồi không phải phát xuất từ nơi của miệng của nàng .

Bây giờ thì lối ăn diện của Bạch Phi Phi không giống là một cô gái cưới ngựa cầm gươm nữa, nàng mặc chiếc áo choàng dài thêu kim tuyến, mái tóc chảy mượt loã xoã phủ bờ vai, gương mặt sáng rõ như vầng trăng giữa thánh : một gương mặt vừa cao quí đẹp đẽ, chỉ có đôi mắt sắc bén là vật duy nhất có thể làm cho người ta nhận ra chân tướng của nàng .

Nàng nhìn khắp mọi người và mỉm cười :

- Bây giờ thì các người đã nhận rõ mùi vị của hận thù rồi chứ ?

Không một ai trả lời, riêng Chu Thất Thất thì giận đến phát run.

Bạch Phi Phi nói bằng giọng hết sức hoà hoãn :

- Đối xử với các người như thế, tôi muốn cho các người nếm đủ mùi vị thật của hận thù... Từ trước đến giờ chắc các người chưa oán hận ai nhiều nhỉ ?

Nàng bước tới trước mặt Chu Thất Thất và nói tiếp :

- Bây giờ đây chắc cô hận tôi đủ lắm phải không ?

Chu Thất Thất cắn răng ngó chằm chập vào mặt Bạch Phi Phi...

Bạch Phi Phi lại mỉm cười :

- Tôi không để cho cô và Trầm Lăng ngồi chung một con lạc đà, chuyện đó dưới mắt người khác thì chỉ là một chuyện cón con, nhưng với cô thì cô hận tôi thấy xương thấu tủy...

Chu Thất Thất run giọng :

- Người... người cũng như thế...

Bạch Phi Phi chặn ngang :

- Biết, tự nhiên là tôi biết chứ. Có những chuyện dưới con mắt của người khác thì rất là nhỏ nhặt, nhưng trong con mắt của tình nhân thì ý nghĩa lại khác hẳn đi.

Chu Thất Thất lại rít lên :

- Đúng, tôi căm hận cô, tôi căm hận đến mức có thể chết... có thể đến chết !

Bạch Phi Phi nói :

- Bất quá tôi chỉ tách riêng Trầm Lăng và cô mà cô hận tôi như thế ấy, giả như mẹ của cô bị bắt buộc phải suốt đời không gặp được người thân ái...vì bị người ta điểm nhục và cuối cùng lại bị " người tình " điểm nhục ấy bỏ rơi luôn...

Tia mắt nàng vụt long lên một cách dữ dằn :

- Nếu như cô là một đứa con do mẹ cô bị người ta cưỡng bức sinh ra, thì cô có biết rằng bao nhiêu thống hận của đời chỉ riêng một mình cô gánh lấy hay không ?...

Tiếng nói của nàng càng lúc càng như bị nhai nghiền ra trăm mảnh :

- Vì thế cô sinh ra là bị trút ngay lên đầu sự thống hận đó, cô chỉ biết sống với hận thù, chứ không bao giờ biết được sự yêu thương, luôn cả người thân duy nhất, luôn cả người mẹ đáng thương của cô, vì quá căm hận mà đâm ra hà khắc, mặc dù cô là nạn nhân, mặc dù cô không có lấy một chút lỗi lầm...

Nàng chup lấy vạt áo của Chu Thất Thất và thét lên :

- Nếu cô sinh ra và lớn lên trong một hoàn cảnh như thế thì cô sẽ ra sao ?

Chu Thất Thất chớp mắt :

- Tôi... tôi...

Bạch Phi Phi vụt cười, tiếng cười dễ sợ :

- Là một cô gái được cưng như trứng mỏng như cô thì làm sao có thể tưởng tượng được một hoàn cảnh khốn khổ như thế... Chỉ vì người ta không cho cô và người yêu của cô ngồi chung trên một khoảng đường , cô đã kêu lên rằng đó là một chuyện bi thương nhất trong đời, và căm hận không bắt được người ấy để băm vằm cho hả giận !

Chu Thất Thất cúi mặt :

- Tôi... tôi không có ý như thế !

Bạch Phi Phi buông tay thở một hơi dài, vẻ mặt của nàng bây giờ bỗng trở lại dịu hiền khả ái của một cô gái ngây thơ trong trắng...

Nàng nhìn Trầm Lăng mỉm cười :

- Nếu nàng không có ý như thế thì ngày mai lại để nàng ngồi chung với Vương Lâm Hoa nữa vậy.

Dứt lời, Bạch Phi Phi bước ra...

Trong gian lều nhỏ không ai nói một lời, luôn cả khi người mang cơm nước đến dứt ăn cũng không ai nói với ai một câu nào cả.

Ngồi dựa riêng một góc thật lâu, Hùng Miêu Nhi nói lầm thầm :

- Đúng là một cô gái mà không có thể đoán được trong lòng... cho đến bây giờ tôi cũng chưa biết mình thương cô ta hay ghét ?... Cũng có thể... cô ta là một kẻ đáng thương !

Chưa ai tán thành hay phản đối lời nói của Hùng Miêu Nhi , thì chợt nghe bên ngoài có tiếng động, nhiều mũi tên lửa bắn lên...

Bầu trời đen kịt, hoả tiễn toé lên như những ngọn pháo bông nổ tiếp nhau đom đóm trong đêm tối...

Lẽ tự nhiên bọn Trầm Lăng vì ở trong trại nên không trông thấy được cảnh đẹp tuyệt vời, họ chỉ nghe tiếng tên xé gió, và văng vẳng tiếng hô tiếng hét...

Vương Lâm Hoa khẽ cau mày :

- Chuyện gì xảy ra thế nhỉ ?

Hùng Miêu Nhi lắng tai nghe :

- Có thể Khoái Lạc Vương bị địch nhân đột kích.

Vương Lâm Hoa nheo mắt :

- Ai mà dám vuốt râu hùm như thế ?

Trầm Lăng trầm ngâm :

- Khoái Lạc Vương tuy dữ, nhưng dân biên giới cũng có thể dám làm lắm. Vàng ngọc lụa là nhử ngay trước mắt thì thiếu gì kẻ dám liều.

Hùng Miêu Nhi cười :

- Bất luận sự việc xảy ra như thế nào, vì chưa biết chuyện sẽ...

Một bóng người nhảy phắt vào cắt đứt câu nói của Hùng Miêu Nhi , đó là gã đệ nhất Cấp Phong Kỵ Ỗ .

Hùng Miêu Nhi lừ mắt :

- Có chuyện gì đó ?

Gã đệ nhất kỵ sỹ mỉm cười :

- Vương Giacho mời các vị !

Trầm Lãng cười :

- Đang đêm mà lại có chuyện gì thế ?

Gã kỵ sĩ đáp :

- Bên ngoài có lẽ sắp sửa có chuyện hay, các vị không xem thì uống lắm...và hình như Vương Giamuốn Trầm công tử xem qua thủ đoạn của người .

oOo

Bên ngoài vẫn im lặng như tờ, bọn gia nhân hán tử trùm mền lên kín mít nằm la liệt trên cát ngủ vùi...

Nơi gian trại hoa quý của Khoái Lạc Vương đèn đuốc sáng choang, nhưng cũng im lìm, bọn Trầm Lãng được đặt ngồi nơi bóng tối phía bên ngoài gian trại ấy.

Tiếng hò hét khi nãy càng lúc càng gần.

Và chỉ trong một phút trôi qua, vó ngựa vụt dậy lên, một đoàn nhân mã, đao lớn cầm tay ào ào tràn tới...

Ốc đại hán môn hạ Khoái Lạc Vương đang trùm mền nằm ngủ, y như một đám quỷ sứ hiện hình, họ vùng dậy một cách mau lẹ, cung nỏ đã trương dây...

Giống như một trận mưa rào, đám cung thủ buông tên cùng một lúc....

Từ những gò cát chung quanh, đoàn lực sĩ tay đao thiện chiến như đã chờ đợi sẵn từ bao giờ, họ cũng cùng một lúc đứng lên và lập tức rẽ hình cánh quạt..

Đám người ngựa hùng hùng hổ hổ bỗng nhiên thắt vòng vây, loạt đầu là cung nỏ, loạt sau là mã tấu xấp lá cà. Tiếng huỳnh huých của cây người từ trên yên vật xuống hoà lẫn với tiếng rú hãi hùng thê thiết, máu óc xối lên bãi cát vàng...

Đoàn người ngựa tập kích trại Khoái Lạc Vương hoàn toàn rơi trọn vào ổ phục kích. Y như một đuôi bão quét qua, ban đầu thật im, kế đó là giông gió nổi lên, nhưng chỉ trong nháy mắt tất cả đều trở về im lặng...

Bãi cát phẳng lặng bây giờ chỉ còn lại yên cương, áo giáp đứt văng bốn phía, cây người cây ngựa ngổn ngang và máu, máu đã làm cho cát loang lổ từng vùng, từng vùng...

Phải chứng kiến từ phút đầu mới thấy sự dũng cảm của đoàn quân tập kích, họ bị phục kích thành lính, nhưng trừ số người đã ngã, số còn lại không hề thối lui nửa

bước, y như một đoàn quân tình nguyện " ra đi không hẹn ngày về" . Họ không chút chi nao núng mà cứ ào ạt tiến lên như không hay biết rằng mình đã lọt vòng phục kích, họ đứng cầm chiến đấu cho đến người cuối cùng và phút cuối cùng !

Hùng Miêu Nhi chép miệng :

- Đúng là sự can đảm của chiến sĩ vùng Tây Vực !

Vương Lâm Hoa thở dài :

- Nhưng môn hạ của Khoái Lạc Vương cũng không yếu kém, họ y như là những chiến sĩ thiện chiến nhất của đoàn quân thiện chiến.

Trầm Lãng gật gù :

- Nhất là gã Cấp Phong đệ nhất, võ công của hắn không phải tầm thường mà cơ trí cũng khá cao, hắn đáng gọi là một kiện tướng trong đoàn quân bách chiến.

Vương Lâm Hoa cười :

- Vật nào mà được Trầm Lãng phẩm đề thì giá trị của nó có thể vượt hơn cả bản thân của nó !

Bọn Trầm Lãng chỉ phẩm bình riêng. Một cánh bên này, trong khi cánh bên kia trại vẫn còn đang xôn xao. Họ chỉ còn lại non phân nửa nhưng họ chiến đấu vẫn y như khi mới đến, cho tới khi từ xa xa có tiếng còi giục giã họ mới chịu quay đầu ngựa về nơi xuất phát...

Gã Cấp Phong đệ nhất hô to :

- Hãy chừa đường cho họ !

Dám võ sĩ của Khoái Lạc Vương rất có quy củ, vệt ra một con đường rộng...

Chiến địa bây giờ mới thật là vắng lặng. Đó đây thấy người ngang dọc, máu đổ từng vùng, đao kiếm lớn gãy văng rơi rớt, lớp lớp cắm trên mặt cát ngập máu, những chùm bụi ở chuôi đao theo gió phất phơ.

Hùng Miêu Nhi thở hắt ra một hơi dài :

- Huyết chiến, đúng là một trường huyết chiến !

Tiếp theo câu nói của Hùng Miêu Nhi , một giọng cười nổi lên ha hả :

- Trên biên thủy sa mạc, cuộc chiến như thế đâu có đáng kể gì !

Từ trong trại, Khoái Lạc Vương bước ra nhìn Trầm Lãng :

- Trạng thái sinh hoạt nơi sa mạc có lẽ không thể đem so sánh với Trung Nguyên , phải thế không nhỉ ?

Trầm Lăng mỉm cười :

- Máu đổ trên sa mạc cũng không giống như máu đổ ở những nơi nào khác.

Khoái Lạc Vương vỗ tay ca lớn :

- Sa mạc hể bích huyết, anh hùng hể huân ca, phong vũ hể đao kiếm, hồ rượu hể đầu lâu...Dũng sĩ ngự yên hể cát trắng, giai nhân tựa cửa hể sông ngâu.

Ông ta chấm dứt lời ca bằng một giọng cười ròn rợn :

- Dưới cờ của bản vương, không một dũng sĩ nào không phải bách chiến...Long Quyển Phong , Long Quyển Phong... nếu quả người có đảm lược thì mặc tình thi thố !

Trầm Lăng ngược hỏi :

- Long Quyển Phong là ai ?

Khoái Lạc Vương nói :

- Họ là một bọn cướp lấy lòng trên sa mạc, mà Long Quyển Phong là kẻ cầm đầu, và chỉ có hắn là con người có đủ gan mật dám vờn râu cọp.

Như có hơi cao hứng, Hùng Miêu Nhi hỏi luôn :

- Hắn là con người như thế nào ?

Khoái Lạc Vương lắc đầu :

- Bản vương cũng chưa từng gặp mặt .

Hùng Miêu Nhi hỏi tiếp :

- Hắn mới tấn công lần thứ nhất à ?

Khoái Lạc Vương cười lớn :

- Họ cho rằng bản vương đã bá chiếm địa bàn hoạt động của họ, họ thường thường khuấy phá, riêng đối với Long Quyển Phong thì chắc có lẽ đã từng nghe uy danh của bản vương nên hắn chưa bao giờ ra mặt giao tranh.

Đó là một lối nói của Khoái Lạc Vương , chứ thật ra thì Long Quyển Phong vốn là một nhân vật mà thiên hạ chỉ nghe qua danh tiếng chứ hành tung của con người ấy cũng chưa một ai biết được bao giờ.

Ngần ngừ giây lâu, Khoái Lạc Vương lại nói :

- Cánh của Long Quyển Phong tuy thường quấy nhiễu nhưng với lực lượng đáng kể thì có thể nói đây là lần thứ nhất...Cho nên, tuy chúng bị thua chạy, nhưng theo tình hình này thì có lẽ rồi chúng lại tấn công.

Trầm Lãng cau mày :

- Cũng có thể họ đến lần này tuy động mạnh nhưng vẫn không là chủ lực, và người lãnh đạo có lẽ đang ở đằng sau điều khiển, tiếng còi thu quân và lối lui binh khi này đủ chứng tỏ hành động của họ có chương trình, có qui củ hẳn hoi.

Khoái Lạc Vương gật đầu :

- Trầm Lãng thật không hổ là...Trầm Lãng, đúng, tấn công lần này chính là tấn công để thăm hỏi tình hình, lực lượng, không phải tấn công cầu thắng. Vì thế, không luận thắng hay bại, chỉ cần có hiệu lệnh là họ rút lui ngay.

Hùng Miêu Nhi tặc lưỡi :

- Đem bao nhiêu sinh mạng ra làm một cuộc...thăm dò, trả bằng một giá như thế có phải đã quá cao chăng ?

Khoái Lạc Vương cười lớn :

- Trên chiến trận, vấn đề đặt ra là thắng hay bại, cho nên bất cứ thủ đoạn nào cũng không có chuyện chối từ...Thu một kết quả nào đó bằng đổi một sinh mạng nào đó không phải là vấn đề đáng đặt ra đối với kẻ chủ trương.

Hùng Miêu Nhi lắc đầu :

- Những kẻ chủ trương, những kẻ vận trù quyết sách có lẽ là loại người máu lạnh !

Vương lân Hoa xen vô :

- Ô ! " Nhất tướng công thành vạn cốt khô" ! Ồ, không tàn nhẫn thì không thể thành một tướng tài...Cứ như thế thì tên Long Quyển Phong này không những hung hãn mà còn là một tay thao lược.

Khoái Lạc Vương cười thách đố :

- Bản vương cũng đang mong xem hắn có bao nhiêu thủ đoạn đây .

Và Khoái Lạc Vương vụt nghiêm giọng :

- Hãy kiểm điểm thương vong !

Gã Cấp Phong đệ nhất lướt tới cúi đầu :

- Bẩm Vương Gia, đã kiểm điểm xong tất cả.

Khoái Lạc Vương hỏi :

- Tình trạng ra sao ?

Gã Cấp Phong vòng tay :

- Bẩm Vương Gia, hai mươi người chết, mười ba bị thương, đối phương tử vong một trăm mười bảy người .

Khoái Lạc Vương hỏi :

- Bạch cô nương đâu ?

Gã Cấp Phong nói :

- Bẩm Vương Gia, thuộc hạ không được biết.

Khoái Lạc Vương hỏi :

- Giàn trận đã xong chưa ?

Gã Cấp Phong thưa :

- Bẩm Vương Gia, đệ tử đã thi hành đúng lệnh của Vương Gia. Tất cả phân ra mười sáu đội, bốn đội cunbg nổ, bốn đội phủ đao, bốn đội khiên mây, và bốn đội trường thương, mỗi đội do bảy công phu kỳ sỹ thống lĩnh.

Khoái Lạc Vương hỏi :

- Có bao nhiêu thám báo và đi chưa ?

Gã Cấp Phong đệ nhất thưa :

- Bẩm Vương Gia, đội thám báo gồm mười hai người , do Cấp Phong đệ tam xuất lĩnh và đã đi lâu rồi.

Khoái Lạc Vương khoát tay :

- Tốt lắm, cho người lui.

ánh lửa hiệu lệnh lại nhoáng lên, bóng người lơ nhố khắp nơi, hàng ngũ vô cùng trật tự. Từng cơn gió cuốn lên, bụi cát mù mù, thân người hấy dọc ngang, máu đọng khô quanh từng vũng...

Sa mạc im lìm bỗng biến thành tử địa...

Khoái Lạc Vương chấp tay sau đít đứng ngay trước trại lều bầm :

- Chiến trường...quả là chiến trường, nơi đã làm cho anh hùng hào kiệt cổ kim say đắm. Bẩm vương....hừ, có lẽ ta cũng như họ mà thôi...

Chu Thất Thất vụt nói :

- Vùng đất chết chóc, quỷ quái như thế này thì có gì mà say đắm chứ !

Khoái Lạc Vương cười lớn :

- Sự kích thích và lạc thú của chiến trường không phải để cho một cô gái nhỏ dễ dàng hiểu biết...Khi mà cô có thực quyền, khi mà trong tay cô có muôn ngàn sinh

mạng, cô sẽ thấy cái thích thú không thể hình dung, một sự thích thú mà không có cái gì có thể thay thế được...

Khoái Lạc Vương nói chưa dứt thì từ xa xa có một bóng người lao tới nhanh như chớp

Đám thuộc hạ quát rập lên :

- Ai ? Dừng lại !

Bóng người lao tới cười cười hăng hắc :

- Đồ chết bẩm, đui cả rồi à ?

Trong tiếng cười lạnh lóét, Bạch Phi Phi đã sát đến Khoái Lạc Vương, bây giờ nàng đã ăn vận khác hẳn, mình mặc bộ đồ chèn , mặt che vuông lụa mỏng. Nếu không quen giọng cười trong trẻo và tướng đi dịu dàng thì rất khó nhận ra nàng .

Khoái Lạc Vương cười rạng rỡ :

- Nàng đi đâu thế ? Bản vương đang vì nàng mà lo lắng không yên đây !

Đưa tay lột mảnh lụa che mặt, Bạch Phi Phi cười :

- Vương Gia đoán thử xem ?

Khoái Lạc Vương chớp mắt :

- Đi do thám quân tình của Long Quyển Phong đấy à ?

Bạch Phi Phi vỗ tay cười lớn :

- Quả là một tuyệt thế kỳ tài...chuyện gì cũng không giấu được Vương Gia.

Khoái Lạc Vương dịu giọng :

- Long Quyển Phong không phải như những tên cướp tâm thường, nàng một mình xông xáo như thế, vạn nhất có xảy ra điều gì thì bản vương sẽ ăn năn suốt đời...

Giọng nói của con người sắt đá đến đây lại vệt mềm như bún :

- Tại sao nàng lại vì bản vương mà xông pha nguy hiểm như thế ?

Bạch Phi Phi cười thật dịu :

- Đời tôi đã gửi trọn cho Vương Gia, thân tôi đã thuộc về Vương Gia, nếu phải vì Vương Gia mà chết thì đâu có gì phải nói...huống chi, bằng vào lũ chuột nhắt ấy làm sao mà có thể giết tôi chứ !

Khoái Lạc Vương vỗ tay cười lớn :

- À, bản vương quên khuấy mất U Linh Cung Chúa của chúng ta rồi chứ...Cái tên lục lâm thường tài như Long Quyển Phong dưới mắt Cung Chúa thì đâu có đáng kể gì !

Bạch Phi Phi nói :

- Chỗ đáng sợ không phải Long Quyển Phong đâu .

Khoái Lạc Vương cười :

- Chỗ đáng sợ là Cung Chúa của ta đây phải không ?

Bạch Phi Phi bật cười :

- Vương Gia định trêu tôi sao chứ ?

Khoái Lạc Vương nheo mắt :

- Sau cơn quyết chiến cũng nên có những trận cười.

Bạch Phi Phi nghiêm giọng :

- Nhưng tôi muốn nói đến một con người đáng sợ...

Khoái Lạc Vương cau mặt :

- Ai ?

Bạch Phi Phi nói :

- Người quân sư của họ.

Đôi mày của Khoái Lạc Vương cau lại :

- Quân sư à...Long Quyển Phong còn có quân sư nữa à ? Thế sao từ trước đến nay bản vương không nghe nói nhỉ ? Bạch nương làm sao biết được thế ?

Bạch Phi Phi nói :

- Thuộc hạ của Long Quyển Phong nói lại.

Khoái Lạc Vương hỏi :

- Họ nói như thế nào ?

Bạch Phi Phi nói :

- Tôi tình cờ rình nghe được, mà cứ theo cung cách của họ thì họ xem Long Quyển Phong là một cái thế anh hùng , và đối với vị quân sư thì họ tôn kính như một ông thánh sống.

Khoái Lạc Vương hỏi :

- Có thấy được con người ấy hay không ?

Bạch Phi Phi nói :

- Dinh trại của Long Quyển Phong và vị quân sư của hắn nghiêm mật lắm, không một người có thể vào được, tự nhiên là tôi cũng không thể thấy.

Khoái Lạc Vương cau mặt :

- Có nghe được tên của hắn không ?

Bạch Phi Phi nói :

- Tôi dụ bắt được một tên tuần thám, hắn quả là một kẻ cứng đầu, uy hiếp thế nào cũng không chịu mở miệng...

Khoái Lạc Vương cười :

- Nhưng tự nhiên là " U Linh Cung Chúa " có cách làm cho hắn phải mở miệng!

Bạch Phi Phi cười :

- Tôi bèn gỡ mảnh lụa che mặt, nhích môi nhìn hắn mỉm cười.... hắn liền nói ra tất cả!

Khoái Lạc Vương thích chí cười thật lớn :

- Tự nhiên, tự nhiên...có thể nói tất cả đàn ông trên thế gian này không một người nào có thể chống chọi nổi với nụ cười của Bạch nương mà !

Như không thể diễn được, Chu Thất Thất nói như thét :

- Có chứ, nơi đây ít nhất cũng có ba người .

Không thèm để ý, Khoái Lạc Vương hỏi Bạch Phi Phi :

- Hắn nói như thế nào ?

Bạch Phi Phi thấp giọng :

- Cứ theo hắn nói thì vị quân sư của hắn là một nhân vật thần bí, gia nhập vào đám Long Quyển Phong cũng chưa được bao lâu, nhưng không những Long Quyển Phong hết sức tín nhiệm mà tất cả mọi người cũng rất kính phục hắn . Con người này suốt ngày đêm đều mặt áo choàng đen, bao mặt bằng khăn đen, không một ai thấy được mặt thật của y.

Khoái Lạc Vương hỏi dồn :

- Thế còn tên hiệu của hắn ?

Bạch Phi Phi lắc đầu :

- Không ai biết tên chỉ nghe ngoại hiệu là " Phục Cừu Đứ Giả".

- " Phục Cừu Đứ Giả " ?...

Lập lại bốn tiếng " Phục Cừ Đứ Giả " về mặt của Khoái Lạc Vương có vẻ trầm ngâm :

- Không lẽ tên này lại có thù hận với bản vương ? Và tấn công lần này phải chăng Long Quyển Phong đã bị hấn lòi cuốn ?...

Bạch Phi Phi gật đầu :

- Xem chừng rất có thể là như thế lắm.

Ngẫm nghĩ hồi lâu, Khoái Lạc Vương vụt à lên một tiếng :

- Tự xưng " Phục Cừ Đứ Giả "...dấu tên và không dám lộ mặt, phải chăng hẳn là kẻ mà bản vương biết mặt ?

Bạch Phi Phi hỏi :

- Vương Gia không thể đoán ra sao ?

Khoái Lạc Vương nói :

- Chỉ trong vòng một thời gian ngắn ngắn mà có thể làm cho Long Quyển Phong tín nhiệm như thế, nhất là bằng vào hành động vừa vững vàng, vừa mạnh mẽ ấy, nhất thời rất khó đoán được....

Chu Thất Thất cười nhạt :

- Tạo hận thù nhiều quá thì làm sao mà đoán được !

Trong lúc câu chuyện của mình có vẻ quá trầm trọng, Khoái Lạc Vương không để ý đến lời lẽ khó chịu của Chu Thất Thất , ông ta hỏi Bạch Phi Phi :

- Ngoài những việc đó ra, Bạch nương còn có nghe thêm được gì nữa hay không ?

Bạch Phi Phi có vẻ thận trọng :

- Căn cứ vào nhân mã của chúng thì trừ số thảm bại vừa rồi, lực lượng chúng không quá hai trăm, chỉ như thế thì chúng cũng không đáng kể.

Khoái Lạc Vương gật đầu :

- Còn lại không quá hai trăm thì lực lượng ta hơn hẳn gấp hai .

Bạch Phi Phi nói :

- Vì thế chúng không dám tấn công theo lối khinh địch, hình như chúng chuẩn bị chờ cơ hội...Nhưng cứ theo tính thần thuộc hạ của chúng hùng hùng cū cū như thế ấy thì rất có thể chúng sẽ dám đột kích thêm một lần nữa lắm đấy.

Khoái Lạc Vương loé tia mắt xanh rờn :

- Chờ cơ hội !... bản vương sẽ tạo cơ hội cho chúng.

Bạch Phi Phi hỏi :

- Vương Gia định như thế nào ?

Khoái Lạc Vương nói giọng gần gần :

- " Tiên phát chế nhân, lấy công làm thủ " .

Bạch Phi Phi vỗ tay :

- Công kỳ vô bị là tất thắng. Tài của Vương Gia không còn ai sánh kịp.

Khoái Lạc Vương quay qua phía Trầm Lãng :

- Sao ? Trầm Lãng ? Thấy kế của bản vương như thế có được không ?

Trầm Lãng thở ra :

- Quả thật không hổ tài đại tướng !

Khoái Lạc Vương cười lớn :

- Tài đại tướng !...Sao lại chỉ là tài đại tướng thôi ? Từ xưa đến nay có đại tướng nào sánh kịp với bản vương không chứ ? Nếu Hàn Tín có được cái sâu độc như bản vương thì đâu lại bị chết dưới tay Lữ Hậu ? Nếu Hạng Võ có được cái kiên nhẫn như bản vương thì làm sao có chuyện bại binh nơi Cai Hạ, ngoài ra những kẻ khác thì đâu có đáng kể là gì !

Trầm Lãng gật gật đầu :

- " Độc " và " Nhẫn " hai điều đó quả thật không ai có thể so được với Khoái Lạc Vương !

Khoái Lạc Vương cười như pháo nổ :

- Chỉ cần được Trầm Lãng khen một tiếng thì đã hơn ngàn câu của kẻ khác !

Và như hứng chí, ông ta vỗ tay :

- Mang rượu tới đây !

Bạch Phi Phi cười :

- Tiện tiếp sẽ vì Vương Gia mà tự tay rót rượu .

Khoái Lạc Vương càng cười lớn hơn nữa :

- Chờ bản vương uống xong tiệc rượu này sẽ cho bọn chúng rơi đầu mà không kịp nhấc tay !

---oO---

Chén ngọc đầy ăm ắp và tự tay người đẹp dâng lên...

Khoái Lạc Vương uống cạn một hơi, gọi lớn :

- Cấp Phong đệ nhất !

Gã thanh niên uy dũng lao tới vòng tay :

- Đệ tử xin đợi lệnh !

Khoái Lạc Vương khoát tay :

- Điều động nhân mã, chuẩn bị tấn công !

Gã Cấp Phong khom mình :

- Tuân mạng.

Hắn chưa lui khỏi thì một bóng người đã thấy từ xa lao tới trên lưng tuần mã

Đám vệ sĩ quát lớn :

- Xuống ngựa ! Ai ?

Người trên lưng ngựa đưa cao ngọn cờ trắng phát lia phát lịa :

- Tại hạ phụng lệnh bang chủ đến thỉnh hàng !

Khoái Lạc Vương cau mày ra lệnh :

- Cho hắn đến !

Người trên ngựa nhảy xuống quì mọp dài dưới đất :

- Xin Vương Gia mở lượng từ bi...

Khoái Lạc Vương vuốt râu gằn lại :

- Các người muốn hàng à ?

Tên cầm cờ trắng dập đầu luôn mấy lượt :

- Tài đức của Vương Gia sáng như nhật nguyệt, bang chủ của chúng tôi tự thấy mình đứng trước Vương Gia tỷ như đom đóm lập lòe, vì thế sai tiểu nhân đến thỉnh hàng, từ nay về sau nguyện sẽ làm tôi mọi dưới cờ đại nghĩa của Vương Gia !

Khoái Lạc Vương cười ha hả :

- Long Quyển Phong cuối cùng vẫn xứng đáng là kẻ thông minh, nếu hắn không hàng sớm e rằng không còn kịp nữa !

Người cầm cờ trắng vẫn mọp dài dưới đất :

- Xin Vương Gia sớm ban ân đức .

Khoái Lạc Vương gật đầu :

- Được rồi, người hãy về nói lại với chủ người , sáng mai kéo hàng quân đến, bản vương sẽ dung cho một con đường sống !

Người cầm cờ trắng dập đầu thêm mấy lượt :

- Dập đầu vạn tạ ân trời biển của Vương Gia , đức đại của Vương Gia đến chết chúng tôi cũng chẳng dám quên !

Gã vừa nói vừa bò thụt lui ra ngoài thật xa mới tung mình lên ngựa...

Khoái Lạc Vương đưa mắt nhìn theo mỉm cười :

- Long Quyển Phong ơi, người quả là kẻ thông minh đấy nhé !

Bạch Phi Phi cũng mỉm cười :

- Vương Gia , có phải...

Khoái Lạc Vương cười lớn chặn ngang :

- Chuẩn bị tấn công !

Gã Cấp Phong kỵ sỹ sững sờ :

- Chúng đã hàng sao Vương Gia lại hạ lệnh tấn công ?

Khoái Lạc Vương trầm giọng :

- Chúng sửa soạn chịu hàng lẽ tất nhiên không chuẩn bị đề phòng, phải nhắm đúng cơ hội ấy mà tấn công, phải giết cho chúng không còn manh giáp !

Đắc mắt của gã Cấp Phong kỵ sỹ biến từ thẳng thốt sang bội phục :

- Vương Gia quả thật là cao kiến !

Khoái Lạc Vương bật ngựa ra sau ghế cười ha hả :

- Dùng binh không thể không dùng âm trá, giết địch phải giết cho tận cùng gốc rễ, đó chính là sở trường của bản vương mà !

Gã Cấp Phong kỵ sỹ cúi rạp mình :

- Bẩm vâng, cái bọn luôn luôn quấy nhiễu ấy phải được trừ khử tận gốc !

Khoái Lạc Vương bước ra nghiêm giọng :

- Chừa lại hai đội phòng vệ, còn tất cả theo ta !

---oO---

Gió thổi mỗi lúc rít xoáy vào trong cát, bụi vàng bốc lên từng đám mịn mù...

Khoái Lạc Vương và Bạch Phi Phi thống xuất đại đoàn nhân mã kéo rốc về phía trước.

Nhìn theo đám bụi mù cuốn dậy, Hùng Miêu Nhi thở hắt một hơi dài :

- Con người của Khoái Lạc Vương tâm địa hiểm ác mà thủ đoạn cũng cực kỳ tương xứng .

Trầm Lăng mỉm cười :

- Nhưng lần nay thì e rằng hần phải đạp chân vào bẫy !

Hùng Miêu Nhi trợn tròn đôi mắt :

- Mắc bẫy à ?

Trầm Lăng nói một cách vu vơ :

- Hần đi lần này nhất định sẽ đánh vào lỗ trống.

- Tại sao vậy ?

Trầm Lăng cười :

- Việc thỉnh hàng của Long Quyển Phong là giả trá, anh không thấy kẻ mang cờ trắng khi này hay sao ? Bộ đáng hần đúng là sợ sệt và tôn kính, nhưng lời nói của hần rất trơn tru, cử chỉ của hần rất ổn định, bằng vào tư thái đó đâu có thể gọi là thật sự đầu hàng.

Hùng Miêu Nhi lẩm bẩm :

- Nhưng...bọn chúng...

Trầm Lăng chặn ngang :

- Chúng một mặt trá hàng, một mặt điều động nhân mã ra ngoài, chỉ chờ Khoái Lạc Vương tấn công là chúng sẽ vòng ra sau lập tức.

Và như nghĩ đến một điều hứng thú, Trầm Lăng bật cười nói tiếp :

- Đúng như câu nói của Khoái Lạc Vương vừa rồi " Dụng binh không thể không dùng ám trá" bạn này thì vỏ quýt và móng tay sẽ gặp nhau.

Hùng Miêu Nhi vỗ tay cười ha hả :

- À,... thì ra đây là "điệu hổ ly sơn"

Trầm Lăng gật đầu :

- Đúng, như thế !

Hùng Miêu Nhi hỏi :

- Nhưng tại sao chúng biết Khoái Lạc Vương ...

Trầm Lăng chận nói :

- Cứ như thế đó đủ biết tên quân sư của Long Quyển Phong tài trí không dưới Khoái Lạc Vương đâu, và hình như hẳn biết rất rõ tính tình của Khoái Lạc Vương , biết rõ như người đã từng thân cận. Vì thế hẳn mới đánh ván cờ này.

Chu Thất Thất cười :

- Cả hai bên nếu luôn về gian trá thì thật là đồng sức.

Trầm Lăng nói :

- Có thể Khoái Lạc Vương yếu hơn ở chỗ " không biết người biết ta", cho nên trận này cầm chắc phải thua.

Hùng Miêu Nhi khoái chí gật đầu :

- Đúng rồi, hẳn hiểu rõ Khoái Lạc Vương lắm, nhưng Khoái Lạc Vương thì chẳng biết hẳn là ai, bao nhiêu đó cũng đủ thua rồi.

Chu Thất Thất ngó Trầm Lăng :

- Nếu Khoái Lạc Vương có được một người quân sư như Trầm Lăng thì chắc sẽ không thua, lão ta chỉ được lối khoe khoang, và thích người bưng bọ. Bao nhiêu đó cũng đủ thua xa Trầm Lăng rồi.

Vương Lâm Hoa nhún vai :

- Nhưng cũng có thể tên quân sư của Long Quyển Phong không thông minh như Trầm Lăng và cũng có thể chuyện này Trầm Lăng đoán không hoàn toàn đúng.

Trầm Lăng mỉm cười :

- Tên quân sư của Long Quyển Phong tự xưng là "Phục Cừu Sú Giả" vốn đối đầu với Khoái Lạc Vương , tất nhiên đã nắm trong tay chín phần thắng lợi, nếu không thì ngoại hiệu của hẳn sẽ biết thành "Tống Tử Sú Giả" hay sao ?

Vương Lâm Hoa thở dài chán nản :

- Nếu hẳn đúng là thông minh như Trầm Lăng nói thì chúng ta kể như bế mạc cuộc đời !

Chu Thất Thất cau mày :

- Tại sao lại bế mạc ?

Vương lân Hoa làm thỉnh không nói, tia mắt hẩn dăm dăm nhìn về phía trước...

Ngoài xa xa mấy tên đại hán mang đại đao qua lại tuần hành, bọn chúng luôn luôn dòm chừng cử động của đám Trầm Lăng , chúng nói chuyện xầm xì nhưng không nghe rõ bọn chúng nói gì...

Suy nghĩ một hồi Chu Thất Thất vùng tái mặt :

- Đúng rồi, chúng ta chắc sẽ nguy rồi !

Trầm Lăng quay lại :

- Sao thế ?

Chu Thất Thất run giọng :

- Nếu Long Quyển Phong hòa đám quân thiết kỵ đến đây nhất định chúng sẽ giết sạch không chừa một mống, cho dù chúng ta có biện bạch thế nào cũng không làm sao...

Hùng Miêu Nhi nói liền theo :

- Đúng rồi, lâm trận thì rảnh đâu mà ở đó nghe mình được !

Vương lân Hoa nói gần từng tiếng :

- Chuyện xảy ra nhất định sẽ là như thế, nếu quân thiết kỵ của Long Quyển Phong đến đây, thì dinh trại của Khoái Lạc Vương một mảnh cây cũng không còn nguyên vẹn !

Chu Thất Thất gần muốn khóc :

- Trầm Lăng , bây giờ phải làm sao đây ?

Trầm Lăng mỉm cười :

- Đừng có hoảng hốt, biết đâu lại chẳng là cơ hội vạch cho chúng ta một con đường sống !

Nói đến đó, Trầm Lăng vụt phóng mình lên gọi lớn :

- Mấy ông bạn ơi, sang đây cho nhờ chút xú đi !

Bọn canh phòng châu lại nói xì xào với nhau một hồi rồi hai người đi lại phía Trầm Lăng , một tên trong bọn gắt giọng :

- Muốn gì ?

Trầm Lăng cười xã giao :

- Ở ngoài nay gió lớn quá, không biết quý vị đại ca có thể dờ dùm chúng tôi xê vào trong khuất một chút và nhờ các vị lấy dùm mấy tấm thảm trải đất trong đó trùm cho chúng tôi đỡ qua cơn lạnh được không ?

Gã đại hán cười khẩy :

- Sao nghe người ta nói người là da đồng xương sắt gì đó mà lại sợ lạnh rồi à ?

Hắn nói giọng nghe hung dữ, nhưng đáng sắc xem chừng có vẻ bằng lòng...

Nhưng tên ốm cao cản lại :

- Trước khi đi Vương Gia đã nhiều lần căn dặn rằng bọn này quý quyết lắm, lời thôi là có chuyện xảy ra ngay...

Tên lùn mập cười :

- Thấy họ nằm co quắp cũng tội nghiệp, vả lại bọn chúng bị liệt hết rồi làm gì được ai mà sợ ?

Gã ốm cao cự nự :

- Anh chịu trách nhiệm đấy nghe ?

Trầm Lãng mỉm cười nói mát :

- Nếu quý vị đại ca thấy không dám tự chuyên thì...

Trầm Lãng chưa dứt lời thì tên mập lùn đã thét lớn :

- Tôi làm tôi chịu, không ai trút cho anh đâu mà sợ !

Hắn vừa nói vừa quấy tay gọi thêm ba tên nữa đến khiêng bọn Trầm Lãng ra phía sau trại bỏ nằm xuống chỗ mái vải sà thấp nhất, và tự nhiên nơi đó tối om om, vì ánh đèn phía trước không rọi thấu.

Chờ cho đám đó đi xa, Chu Thất Thất phóng lên hỏi :

- Nơi này cũng chưa chắc an toàn...

Trầm Lãng nói :

- Tự nhiên là không an toàn, nhưng so với phía trước thì vẫn khá hơn nhiều !

Chu Thất Thất nói :

- Vẫn còn trong vòng trại này thì phía sau hay phía trước đâu có cách là bao ?

Trầm Lãng nói :

- Tuy không xa nhưng nơi đây không phải là nơi đáng chú ý, bởi vì trại này chắc hẳn, đám thiết kỵ của Long Quyển Phong đến đây nhất định sẽ dùng đao phạt ngã để dễ tung hoành, và như thế bọn ta sẽ bị mái vải bố này dầy lên trên. Vả lại

trong chiến trận không ai ở đó mà đi vạch từng manh vải một , nhất định là một cuộc đánh úp thành lĩnh như thế này !

Vương Lâm Hoa thở ra :

- Tôi chưa thấy ai hành động mà tính toán tỉ mỉ như Trầm Lăng !

Chu Thất Thất cười hy vọng :

- Đúng đấy nhé, cái chuyện không ai nghĩ thì Trầm Lăng nghĩ, một chuyện xem qua có thể tầm thường nhưng khi làm việc thì lại vô cùng quan hệ...

Chu Thất Thất nói chưa hết câu chợt nghe phía ngoài vó ngựa khua vang càng đến gần càng nghe gấp rút...

Hùng Miêu Nhi trở mặt :

- Đến rồi đấy nhé !

Chu Thất Thất gượng cười :

- Trầm Lăng đoán việc như thần .

Vietkiem.com